

Sajóvidék

Független politikai, társadalmi, gazdasági és irodalmi hetilap

Felelős főszerkesztő és kiadó: **POTOCSNY JÓZSEF.**

Szerkesztőség és kiadóhivatal: **Rozsnyó, Rákóczi tér 21. sz. Telefonszám: 71**

Előfizetési árak: egész évre 8— P., fél évre 4— P., negyedévre 2.—P. Egyes szám ára 20 fillér. **Külföldieknek** egy negyedévre 3—P., illetve annak megfelelő valuta.
Hirdetési árak: Árverési, versenytárgyalási s pályázati hirdetések díja m/m soronként 15 fillér. — Résvét-köszönés (keretben) 20 szög 5.-P. Minden további szög 20 fillér. — Eljegyzési, vagy házassági, orvosi, ügyvéd stb. hír közlési díja 5.-P. — Üzleti hirdetések közlési díja: hirdetés oldalon hasáb m/m-soronként 10 fillér, szövegoldalon 15 fillér. — Nyilvántartási közlemények m/m-ként 20 fillér. — Egyesületi megmozdulások (sznelkedések, táncmulatság, tea-est stb. nyugtá íások) 10 sorig közlésenként 2 P., minden további sor díja 10 fillér.

Húsvét, a gőg legyőzésének ünnepe

Krisztus feltámadásának nagyszombati imájában van egy rész, amely lelket különösképpen megragadta. Vonatkozással Krisztus Urunk feltámadásának éjszakájára, ezt mondja: »térdre kényszerül a gőg hatalmát.

A tudni vágyó ember felkutatja a természet minden titkát. Vizsgálata tárgyává teszi az élet és a halál törvényét is. Ha ezt teszi, magában véve helyesen jár el, mert hiszen hasznos ismeretek megszerzése, a tudományban való előhaladás, a mindenség szorgos és rendszeres megismerése az embernek istenakarta feladatai közé tartozik.

Csupán egy itt ahiba. A tudományban való gazdagodás a gyarló embert könnyen elkápráztatja, önteltté, gőgössé teszi. Elkapatja. Fölényeskedve azt hiszi, hogy már mindent tud, hogy nála nagyobb tudás, nagyobb bölcsesség nem is létezik.

Gőgjében azt mondja, hogy a halottaiból való feltámadás lehetetlenség: hiszen az, aki egyszer már meghalt, a természet törvénye szerint már fel nem támadhat.

E tétel második részét, világos, mi is elfogadjuk; már mint azt, hogy a természet törvénye szerint az, aki egyszer már valósággal meghalt, földi életre újból fel nem támadhat.

Azonban nem fogadjuk el a tétel első részét, hogy

t. i. a halálból való feltámadás egyáltalán lehetetlenség. Mert valljuk, hogy a mindenséget alkotó, teremtő és mindenható Isten erre is képes: noha elismerjük, nem a természeti törvények rendes útján, hanem azokat felülmúló, csodás, isteni erejéből.

Ha más nem, épp a mostani, módjában és méretében eddig sohasem látott, minden földi értéket végpusztulással fenyegető világégés alkalmas arra, hogy rádobbjentse az embert az Istentől elárvodott, Isten törvényeit szem elől tévesztő emberi önteltség és gőg veszélyére.

Ezért fontos éppen ma, hogy újból gyermeki bizalommal forduljunk a feltámadott üdvözítőhöz, ismerjük el az Ő csodálatos feltámadását és isteni erejét; bízzuk magunkat az Ő vezetésére; készséges, alázatos, a gőg méregfőjéjétől megszabadított szívvel-lelkel fogadjuk tanítását, főleg a szeretet és alázat annyiszor félreértett, vagy félremagyarázott tanítását és teljes erőnkkel iparkodjunk azt az egyéni és közösségi élet egész vonalán minden tekintetben megvalósítani: amennyire csak tőlünk telik. Akkor a magunk tehetsége szerint mi is hozzájárultunk ahhoz, hogy a sokat szenvedő emberiség mifelébb földi vonatkozásban is boldogabb husvétra ébredjen.

Pfeiffer Miklós.

Egy segítő kéz. . .

Temetés volt. Egy anyát temettek. Halotthalványan feküdt az egyszerű, fekete koporsóban. A koporsó körül ott álltak a férj és öt kicsiny gyermek. Fájdalmas szóval hívták vissza az életbe az anyát, a feleséget. De már nem tudott válaszolni nekik mert ajkát örök némaságra lezárta a könyörtelen halál. Nem tudta őket többé keblére vonni, mert két ölelő karja összekulcsolva mereven feküdt hideg testén. Nem hallotta a sírást, mert fülében már mennyi ének hangja muzsikált.

Szeme valamikor annyi meleg pillanattal volt tele. Keze egykor mennyi fájdalmat, szomorúságot simított el. Szíve valamikor mennyi sok szeretetet sugárzott szét! Őt apró gyermeket nevelt szeretetével addig a szomorú percig, amikor elszállította őt Istene.

Ott álltak anyjuk koporsója körül és talán alig tudták felfogni, mi történt. Csak azt tudták, hogy anyjuk többé nem simogatja meg őket, nem ad többé dolgos kezével puha kenyeret. Nem lesz már, aki esténként ima után álomba csokolja őket.

Őn ott volt Nagyságos Asszony a temetésen. Látta az egyedül maradt férjet, az árván maradt gyermekeket. Hallotta a tengersok jajt; a szívzaggató sírást. Önnek is könnyes lett a szeme. Önnek is fájt ez a szomorú kép.

Őn átérezte mindezt. Átérezte, mit jelent, amikor egy gyermek elveszti anyját és leéli egész életét az

A Gyükeréti tó mondája

Régesrégén, amikor a pelsőci nészkapu helyén még a pelsőci-szilicei fennsík egyetlen magas országot alkotott és a Sajó buvópatakaként tünt el a rozsnyói hatlan déli sarkában, uralkodott a fennsíkon egy hatalmas király. Tündéri kastélya ott állt az évezredek erdők, fenyők, bükkök, nyíresek között; nem is állt; forgott, de nem kacsalábon, más volt az, mesébb, amit soha senki nem látott. Egyszer a király tudta a titkát, de soha nem árulta el senkinek, mert mi helyt megtudta volna valaki rajta kívül, megállt volna a vár s összemolott volna, mint a hamu, amely a mészégetők kemencéi alján ottmaradt az odvas sziklák szélén. Puresa embernek tartották messze földön a királyt, azt is mondták róla, hogy tündérekkel és erdei manókkal tart barátságot s azok erejével mindent el tud érní, ami eszébe jut.

Sok különös dolog jutott pedig az eszébe. Csodákat tétetett a manókkal, mészsziklákat változtatott arannyá, a fák télen is narancsot teremtek s piros gránátalmákat hozott minden kis bokor a harmatos május reggelek esengővirágaiból. Ezeknek a gránátalmáknak a levét itta forró nyári napok tikkadt hőségében a király és leánya, aki olyan szép volt, hogy a napba lehetett nézni, de őrá földi halandó nem vehette a szemét.

Órizte is a király. Maga vigyázott rá, de a kastély kapujába még három morgó medvét is állított s meghagyta nekik, hogy aki csak a vár közelébe merészkedik, izekre tépjék. A kis manók is szüntelenül kémlelődtek a fák ágain thimbálózva, nem látnak-e idegent a környéken, akire az erdők vadjait, kősziklák büszke madarait ráeresszék. Engedelmeskedett nekik minden teremtetett lény, ők meg a király narancsát követték.

Bánatos volt szegény kis királylány, sápadt volt az orcája s ha néha mégis kinyíltak rajta a piros rózsák, nem az öröm volt a kertészek, hanem a láz, mely ismeretlen vágyakkal korbácsolta tekintetét kifelé a vártorony ablakán meszi világok felé. Messzi

világok felé, ahol szeretet van, ahol szívük van az embereknek, nemesak aranyuk és mindenható hatalmuk, mint az ő apjának.

Bánatos volt szegény kis királyleány, igen szomorú és ha mosolyra nyílt ajka, nem ember volt a vidtője, hanem az apró kis madarak, melyek odagyűltek énekelni a vártorony ablaka elé, tavaszt köszönteni, szerelmet dalolni lágy dalokkal, csupaélet dalokkal, szerelmes szép dalokkal.

Bánatát érezték a virágok, érezték a szárnyas kis énekesek, zümmögő méhek, virágot csókoló, mézet csalogató kis méhecskék.

Tündérek csalfa tánca, manók bohó virgonckodása nem fakasztott örömet az arcán, sem a szívében, mert azok sem értették meg őt bánatával. De nem értette meg apja sem, a hatalmas király, akinek pedig minden szavára hetedhét országon át megremegettek a hősipkás zord hegység is úgy, hogy mérhetetlen sziklák törtek le róluk a rémülettől, skarlát-színű barlangok nyíltak riadva belsejükben, ha hangját meghallották.

— Kicsi lányom, messze földön legszebb hercegisasszony, mi bánt?

Szomorúan hajtotta le fejét a királykisasszony, de nem válaszolt.

— Kicsi lányom, eléd hozatom a föld minden aranyát, gyémántját, minden mosolygó gránátalmáját, hogy fényükben fűrösszed arcod szemed ragyogását, hogy mosolyt lássak arconod.

Könnyesepp perdült arca hamván a leánynak, de nem válaszolt.

Gondolkozott a király, töprengett erősen, mivel csalhatná elő a mosolyt leánya ajkán a szíve mélyéről. Hiába volt azonban minden kísérlete. Gondolkozott a király, töprengett és megparancsolta a tündéreknek és a manóknak, ők is keressék az orvoságot. Hét ország orvosa, javasasszonya, vasorrú bábája hordta a sok kanalas orvosságot, gyógyító füvet, de a királylány bánatos maradt.

Ekkoriban történt, hogy egy szegénylegény vetődött arra s beállt pásztornak a király nyája mellé. Bánatos volt a legény is, nem találta helyét, mert hogy országának királya nagy-nagy háborúba keveredett a szomszéd királlyal, őt is katonának vitték, otthagya özvegy édesanyját — ki tudja, mi lett azóta vele — ő meg a nagy háborúban csak eltévedett s maga se tudta, hová került.

Órizgette a nyáját s minden reggel új sípot faragott gyenge fácska gyengébbik ágából, azon fújta szomorú nótáját, hogy aki hallotta, megesejt rajta a szíve.

Minden reggel megfaragta sípját, leült a mező szélén egy korhadt fatuskóra és fújta sípját, gyenge furulyáját.

Eppen ott volt a mező szélesebbik széle, ahol a vár legmagasabb volt, ahonnan legjobban felhallatszott szívzaggató éneke a vártorony ablakába.

A királyleány meghallotta kesergő hangját, együtt hallgatta, röpülő fecskékkel, zümmögő méhekkel, tarkaszárnyú pillangókkal. Megegett rajta a szíve.

Annyira, hogy egyszeribe meg is szerette a szegény pásztorlegényt.

Üzenetet küldött hozzá:

— Hallottam bánatos éneked, lágy furulyaszódat, Keserves sírásra fakadtam ennyi bánat hallatára, meg el is mosolyodtam: ilyen szépség nem volt még a földön, mint a te dalodban. Az én bánatom is benne van furulyád szavában, együtt siratjuk szomorú sorsunkat.

Kéktollú, zöldszárnyú, pirosbegyű madarak vitték az üzenetet, hozták az üzenetet. Feltekintett, röp-tükre a szegény pásztorlegény, fel a vártorony ablakáig és meglátta a királyleány arcát. Csodálatosképpen rája tudott nézni, pedig láthatta, hogy szebb a napsugárnál, lágy holdsugárnál, csillagok fényénél.

A kéktollú madarak mindennap elvitték hozzája az üzenetet és suhanva rebentek a magasba a válasszal.

Boldog volt a királykisasszony. Ennél is nagyobb volt boldogtalansága, mert nem mehetett le kedvesé-

Dr. Kessler Hubert előadása Rozsnyón

Mult szombaton kezdődtek meg a Magyar Turista Egyesület felsőgömöri osztályának ismeretterjesztő előadásai Rozsnyón. Az első előadó dr. Kessler Hubert, az aggteleki cseppkőbarlang igazgatója volt, aki délután a tanuló ifjúság, este pedig a nagyközönség számára tartotta meg élvezetes — vetített képekkel tarkított — előadását. A kiváló előadó és szakferfiú a Gömör megye déli részén fekvő világ-hírű aggteleki, jósáfi és kecsői cseppkőbarlangok feltárási és kutatási munkálatairól tartott tudományos színvonalú értekezést s úgy élvezetes mondandóival, mint művészi színes képeivel nagy hatást ért el. A hallgatóság lelkes tapsokkal köszönte meg a tanulságos előadást.

Bevezetőnek Alt János bankigazgató, befejezésül dr. Varga Sándor gimn. igazgató — aká derék turistavezér, az ismeretterjesztő munka elindító tartottak lelkes beszédet a turisztika és a barlangkutatás nemzeti jelentőségéről. Dicséretes munkájukat nem honorálták kellően az érdekeltek, mert az esti előadáson sajnos sok volt az üres szék.

Előadás után társas összejövetelt rendezett illusztris vendége tiszteletére a turista osztály, másnap pedig a barlangkutatók rándultak ki dr. Kessler Hubertel a mézskőfensikra, ahol jövő kutatásaik terepszemléjét tartották meg.

Búcsúzó

Erdő mélyén áll a honvéd,
Míntha fából lenne szegény.
Szél a havas felegét hajtja,
Sőt, mint testvérét búcsúztatja.

Puskája koppanó zajában,
Megáll az est homályában.
Megállt és visszanezett,
Ahol az óvóhelye sötétlett.

Zajos az erdő,
Van már muzsikája,
Megkezdődött a tánc,
Csak legyen ki állja.

Harcoló honvédek az Isten is áldja!
Szabados Béla, örvezető.

szegény legény. Majd én segíték rajtad. De ha már idejöttél, vissza többé nem mehatsz a napvilágra.

— Mi lesz akkor szomorú mátkámmal, felséges királyom?

— Őt is idehuzzuk. Boldogok lesztek halálig, mert ez a tisztaszívűek fényességes országa. Csak a rossz emberek látják sötétnek.

El is határozta a barlangok királya, hogy most leszámol a hegykirállyal. Régen haragudott rá, ezért a szívtelességért meg éppen nem tudott neki megbocsátani.

Kiadta a parancsot a barlangok szellemeinek, hogy jelenjenek meg előtte. Így szólt hozzájuk: . . .

— Megelégettem a hegykirály gonoszságát. Pusztítsátok el titokzatos kacsalábon forgó várával, országával együtt, hogy aki eddig ismerte, rá ne ismerjen birodalmára!

Szétröppentek a barlangi szellemek, bejárták a magas ország minden zúgát.

Gyönyörű verőfényes nyári nap volt.

A hangyák kint hordták az életet a bolyba. A nyírfák ága földre hajlott, onnan kereste a segítséget, az erőt a tüzes napsütés ellen. A bércek robanva verték ezer darabra vissza a fénykévéket. A Barátkó szilárdan állt, de mintha öszzébb húzta volna a nyakát, hogy kevesebb forráság égesse halálra. Az utakon a porszemek darabokra törtek a szárazságtól. A források szomjaztak, szájuk kiapadt. Fenyők aljára húzódtak a rigók.

Déltájjra láthatatlan párák settenkedtek a házak felé. Óvatosan, alattomosan beleskelődtek a szélső ablakokon. Ziláltan kószáltak, aztán egybegyűltek, tömörebbek lettek, sűrűbbek.

Az özek háta megharmatosodott a madarak tolla nyirkossá lett. Feszültség ült a levegő nyergébe. Az erdei siklók lázasan kigyóztak az avarban. Fénylő fekete bogarak bújtak a levelek alá.

A fészkek riadtan néztek a levegőbe a lombok közül.

A fehér párák hangtalanul osontak vissza a házaktól az erdők fölé. Egyre szürkültek, barnultak.

A fennsík barlangjaiban megfeszült erők remegtek

H I R E K

ALLELUJAS, KELLEMES ÜNNEPEKET kíván minden olvasónak a

Szerkesztőség, kiadóhivatal és nyomda.

KITÜNTETÉSEK. A rozsnyói zászlóalj tagjai közül a már közöltekén kívül a következők kaptak kitüntetést: Bohus Zoltán alezredes a Magyar Érdemrend lovagkeresztjét a hadiszalagon a kardokkal s a II. oszt. német vaskeresztet. — Fabó Zoltán százados, Hunfalvy László hadnagy, Stanc József tart. zászlós a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjét a hadiszalagon a kardokkal. — Szirányi Tibor, Moldoványi Gyula és Plajner János főhadnagyk a Kormányzói Dicsérel elismerés Magyar Koronás Bronzermét hadiszalagon a kardokkal. — Kulcsár József tart. főhadnagy, továbbá Molnár Gyula hadnagy, Szilágyi Dezső tart. zászlós, dr. Báthory Kálmán tart. zászlós és dr. Molnár János orvos-zászlós a Kormányzói Dicsérel Elismerés Magyar Koronás Bronzermét hadiszalagon a kardokkal. — Ezekén kívül 14 nagy ezüst, 40 kis ezüst és számtalan bronz legénységi vitézségi érem bizonyítja, hogy a rozsnyói bakák derekasan kivették részüket a bolsevik rém ellen.

ALISPANI BEIKTATÁS. Dr. Horváth Árpád most már kinevezett Gömör- és Kishont vármegyei alispán április 30-án fogják a törvényhatósági gyűlésen hivatalába iktatni.

ELJEGYZÉS. Starmann Magda Timea óvónőképző-intézeti tanárnőt eljegyezte Cser Gusztáv gimn. tanár, karnagy. Rozsnyó—Budapest. — Gratulálunk!

SEMELYI HIR. Dr. Söldos Béla tart. főhadnagy, tornaljai szolgabíró, volt főispánunk fia a harcérrel hazaérkezett. Sokáig nem tudtak róla semmit s így hazatérése kétszeres öröme a szülőknél és mindazoknak, akik szeretik szimpatikus egyéniségét.

HALALOZÁS. Ismét egy cigányprímás hunyt el. Csiri László. Hosszú időn át muzsikált városunkban. Most legutóbb is, mikor Strkula Aladár ismét megnyitotta vendéglőjét. Kitűnő zenész volt s míg bírta tudóval, énekelte is. Pár évvel ezelőtt kezdett már betegeskedni és a lassan ölt betegség végzett a közkedvelt cigányprímással, aki annyi sok szép nótát csal ki ihgedűjéből. Tornalján temették el.

és kijáratot kerestek. A szilicei jégbarlang fagyos lehelleket küldött a hegyek peremére.

A barnáskék foszlányok felhőkkel tömörültek a murányi hegyek irányában.

A barlangkirály trónterméből kiszöktek a bolygó fények és vakító villanással cikáztak egyik felhőtől a másikig.

Tornyos gomolyagokba csapódtak a barnaszínű párák és elindultak az Ivágyó felé. Ködsípkába borították a tetején a szálerdőt, zöld fényt csapott belőlük a föld vassal bélelt gyomrába.

Megdördült az ég, megrendült a föld.

Az emberek rémülten kapaszkodtak Isten köntösének szegélyébe, elfehérült arccal, szájukhoz tapadt nyelvvel imádkoztak.

Az állatok sajátmaguknak felére húzódtak össze s ahol a zendülés érte őket, ijedtségtől dermedten maradtak helyben.

A hegyek peremére ült hideg lehellek irtózatos erővel vágódtak le a völgybe, óriás szálfákat hengerítve maguk előtt. A Barátkó eltakarta arcát, felhőrongyot csavarva riad szemé elé.

A dördülésre kettévált a szádélói mészfal, sötét síkator támadt a hasadékon, kavargó vizek örvényltek végig rajta, zúgva csapódtak le a Boldva felé. Beomlott a nagy fennsík közepe, a Sajó dörögve morzsolta kavicsá, homokká a leomlott tömböket. Völgy nyílt a rozsnyói katlanból a pelsőci kijárat szájához. De mindezt piszkos, szürke lepellel borította be a lezúduló felhőszakadás.

Három nap, három éjjel zúgott a vihar.

Negyedik nap reggelén üde frissességgel szökkentek fel keletről a napkorong szilaj sugárcsövái.

A szádélói hasadék patakjában pirosponos pisztrángok pikkelyein pattantak vissza a sugarak. A Sajó esendesen simult levegőhöz jutott parti fővénység, áldott talajt hordott vízceppjeiben és termékeny tette a szegény emberek földjét.

Berogyott a fennsík közepe, kettészakadt az ország.

A rémítő zivatarban a barlangi szellemek elrabolták a palotából a királyleányt s levitték a csodaszínek birodalmába.

FŐISPÁNUNK ROZSNYÓN. Dr. Radvánszky György, Gömör és Kishont vármegye főispánja szerdán városunkban tartózkodott. — Ebéden Bubnics Mihály m. kir. titkos tanácsos, rozsnyói megyéspüspök látta vendégül.

NAGYSZOMBATI, FELTÁMADÁSI ÉS HUSVÉTI ÜNNEPI ISTENTISZTELEK SORRENDJE. A bíboros hercegprímás intézkedése alapján Bubnics Mihály m. kir. titkos tanácsos, rozsnyói megyéspüspök is elrendelte, hogy Rozsnyón is 1/6 órákor legyen a rozsnyói székesegyházban a feltámadási szertartás. Ennek következtében a többi templomokban is egy félórával hamarabb kezdődik a feltámadási szertartás. — 1/3 órákor a Kálvárián. — 1/4 órákor a szent Ferencrendiek templomában. — 1/2 órákor a premonstrei diáktemplomban és végül 1/6 órákor a székesegyházban. — A nagyszombati istentisztelet reggel 1/8 órákor kezdődik. — A Husvétvasárnapiszentmisét és szentbeszédet megyés főpásztorunk celebrálja és mondja.

KINEVEZTÉK ROZSNYÓ VÁROS ÚJ FŐJEGYZŐJÉT. Hivatalos közlés alapján a M. kir. Belügyminisztérium dr. Takács László szekszárdi főjegyzőt Rozsnyó város polgármester-helyettes főjegyzőjévé kinevezte. — Új főjegyzőnk Gyulajon, Tolna megyében született 1910-ben. Nős, 1929 óta van közigazgatási szolgálatban. — Az új főjegyzőt szeretettel várjuk és kívánjuk Nekí, hogy érezze jól magát körünkben.

ÁTHELYEZÉS. Sengler Ferenc tiszaujlaki polgári iskolai igazgató-tanárt a beregszászi polgári iskolához helyezték át.

JÓVÁHAGYTA BESZNYÁK ANDRÁS INTERNÁLÁSÁT. Hírt adtunk arról, hogy a rozsnyói m. kir. rendőrkapitányság Besznyák András egri származású, rozsnyói piaci árúst sorozatos árdragítás miatt le tartóztatta és internáltatta. Az internálási eljárást most jóváhagyták.

UJABB ÖT IKERHÁZAT ÉPITENEK. Az Országos Nép- és Családvédelmi alaphól az 1943. évben is öt ikerházat fognak Rozsnyón felépíteni. Ujabb tíz sokgyermekes család fog méltó hajlékhoz jutni, hogy gyermekeiket a haza javára egészséges lakásban neveljék fel.

Gazdák! A gazdajástromból tájékozódhattok beszolgáltatási kötelezettségeitekről. Sürgősen tekintetek meg az előjáróságokon.

Az égigseprő vihar közepén gigási erejű forgószél tölcserre millió szilánkra tépte, forgácsolta a hegykirály kastélyát, királyostól, manóstól tündérestől. Akik kint rekedtek, széthordta a széltecsér a mindenségbe.

A vár helyén mély üreget vájt ki, feneketlen üreget, az eső pedig feltöltötte vízzel. Most ott hullámlak. Ha gonosz ember megy arra, magához húzza, nincs emberi erő, mely onnan kimentse. Lesodorja a mélységekbe s csak kövévált, meszes csontjait dobja ki újra napvilágra lentebb, a gombaszögi forrásnál, melyből emberderék vastagságban ömlik ki a víz.

Ezt a feneketlen tavat hívják ma Gyökereti tónak. Csak gyökér van azon a réten, a kitépelt fáknak, bokroknak a gyökerei.

A gyönyörűsége királylány pedig ott él a zengő skarlátbarlangok világában édes mátkájával, a szegény pásztorlegénnyel. Fújja a sípját a boldog szegénylegény. Viharok idején visszazengenek rá a cseppkövek hárfahurjai. A Csengőlyuk barlangnál pedig, a pelsőci fennsíkon na elmentek, figyeljétek csak: a királyleány újjai érintésével megcsendítették a harangvirágok hangját halljátok. Vigyázzatok, meg ne széddtsen, mert aki egyszer belekábult, lehúzza magához s úgy elcsábítja a barlangok muzsikáló világa, hogy soha vissza nem jön.

• • •

Igy beszélte ezt el nekem egy szilicei pásztorlegény. Így mondom el én is neked. Hogy tudjad, szeretni kell, mert szeretet nélkül megfagy a világ, szív nélkül — mint a hegykirály palotája — hamuvá omlik minden szépség, minden tudomány, minden gőg és minden hatalom.

Fabér E. Miklós.